

medvirker således til at sikre rigtigheden af de oplysninger, som bevidnes, og er begrundet i hensynet til at undgå tinglysning af falske eller forfalskede pantebrev og skøder.

Der vil også i et digitalt og papirløst tinglysningssystem være behov for at kontrollere, hvem der er udsteder af et tinglysningsdokument. Digitale dokumenter kan imidlertid ikke påføres en traditionel håndskrevet underskrift, men kan i stedet forsynes med en digital signatur, der angiver, at dokumentet stammer fra en bestemt udsteder.

Udvalget har på den baggrund vurderet, om et krav om digital signatur vil være egnet til erstatte kravet om traditionelle underskrifter på indleverede tinglysningsdokumenter.

En digital signatur er et elektronisk redskab, som benyttes til digitalt at signere en meddelelse, så modtageren kan konstatere meddelelsens autenticitet, dvs. identiteten af meddelelsens afsender, og meddelelsens integritet, dvs. at meddelelsens indhold ikke er blevet ændret efter signeringen. Autenticiteten og integriteten af et digitalt dokument sikres ved hjælp af en bestemt regnemetode kaldet hashværdien, der omdanner dokumentet til en talrække. Denne talrække kan afkodes af dokumentets modtager ved hjælp af de funktioner, der er indbygget i den digitale signatur. Det er usandsynligt, at forskellige digitale dokumenter omdannes til den samme hashværdi, og det er ligeledes usandsynligt, at indholdet af et digitalt dokument kan udledes ud fra hashværdien. Dermed opnår modtageren af dokumentet en høj grad af sikkerhed for rigtigheden af dokumentets indhold.

En digital signatur vil dermed kunne udgøre et væsentligt bevis ved bedømmelsen af, om et digitalt dokument med et givent indhold stammer fra den angivne udsteder. En digital signatur kan herved sammenlignes med en traditionel underskrift.

Der er dog naturlige forskelle på en digital signatur og en traditionel underskrift. Det er således karakteristisk for en håndskrevet underskrift, at denne er uadskilleligt knyttet til én bestemt person, og det antages derfor, at det ved grafologiske undersøgelser vil kunne sandsynliggøres, at en underskrift er skrevet af den pågældende person. En håndskrevet underskrift antages derfor i vidt omfang at udgøre bevis for, hvem der har underskrevet og dermed forpligtet sig i overensstemmelse med det underskrevne dokument. I modsætning hertil er en digital signatur med den nuværende teknologi ikke uadskilleligt knyttet til en bestemt person, men er derimod elektroniske data, som ikke blot den retmæssige indehaver, men også andre kan komme i besiddelse af, f.eks. hvis de får adgang til den compu-

ter, hvor den digitale signatur er lagret, og til den adgangskode, som er knyttet til den digitale signatur.

En uretmæssig anvendelse vil derfor ikke kunne sandsynliggøres på samme måde som ved undersøgelse af en håndskrevet underskrift. Hvis der opstår mistanke om uretmæssig anvendelse af en digital signatur, vil det forholdet dog kunne søges efterprøvet ved gennemgang af en række elektroniske spor, der i øvrigt afgives i forbindelse med elektronisk kommunikation.

For så vidt angår spørgsmålet om retsvirkningerne ved anvendelse af digital signatur, har et særligt udvalg under Justitsministeriet afgivet betænkning nr. 1456/2004 herom (betænkning om e-signaturs retsvirkninger).

Det anføres heri, at brugen af digital signatur kun i teknisk henseende adskiller sig fra brugen af håndskrevne underskrifter. Brugen af moderne teknik til at udføre selve underskriftshandlingen medfører således i almindelighed ikke nogen ændring i forhold til de regler, som angiver retsvirkningen af den pågældende underskrift. Det afgørende er således tilkendegivelsen gennem handling eller undladelse af en vilje til at blive forpligtet. En digital signatur må derfor i almindelighed sidestilles med en almindelig papirbaseret underskrift, og der er efter e-signaturudvalgets opfattelse ikke nogen grund til at knytte særlige retsvirkninger til aftaler, retshandler eller meddelelser, der afgives med digital signatur.

Ved lov nr. 417 af 31. maj 2000 om elektroniske signaturer gennemførtes Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer. Lovens formål er at sikre, at der på det danske marked findes digitale signaturer, som lever op til en række krav, der gør signaturen sikker at bruge. Samtidig søges det sikret, at der er balance mellem forretningsmæssige, forbrugermæssige og samfundsmæssige hensyn. Loven regulerer alene udstedelse af såkaldte kvalificerede certifikater, hvorimod andre typer af digitale signaturer ikke er omfattet af loven.

Loven etablerer en tilsyns- og kontrolordning for certificeringscentre etableret i Danmark, der ønsker at udbyde kvalificerede signaturer og regulerer i tilknytning hertil certificeringscentres drift og erstatningsansvar over for henholdsvis underskrivere og modtagere af kvalificerede certifikater. Loven opstiller således en række krav til de certificeringscentre, der udsteder certifikater, herunder krav til økonomi, sikkerhed og procedurer ved udstedelse.

Det følger i øvrigt af artikel 4, stk. 2, i direktivet, at medlemslandene skal sikre fri bevægelighed for elek-